

SEMNELE DRAGOSTEI DINTÂI

»Du-te și strigă la urechile cetății Ierusalimului: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta când erai logodită, când Mă urmași în pustie, într-un pământ neșemănat.”«

(Ieremia 2,2)

»Roda Duhului este: **dragostea**, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.« (Galateni 5,22-23) Când este vorba despre roada Duhului, **dragostea** ocupă primul loc, iar »șinta poruncii este **dragostea**, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.« (1 Timotei 1,5) Nu este greu să înțelegem că dragostea este prima și cea mai importantă virtute creștină, fără de care toate celelalte n-au nicio valoare, chiar dacă ar fi vorba despre credința care mută munții sau înviază morții. (1 Corinteni 13) Acolo unde se găsește dragostea, adică dragostea după gândurile lui Dumnezeu, acolo și toate celelalte conviețuiesc într-o frumoasă armonie. Ea este rădăcina, izvorul și impulsul care naște totul. [Nu este nevoie să precizăm că aici nu este vorba despre ceea ce lumea numește ‚dragoste’ (relațiile sexuale). Este un abuz îngrozitor la adresa lucrurilor sfinte când cineva vorbește despre ‚dragostea liberă’, înțelegând prin aceasta ‚curvie’.]

Pe noi nu ne leagă crezul, oricât de corect ar fi acest lucru, nici lucrările comune, cum ar fi: vestirea Evangheliei, misiunile, facerile de bine, care nu vor lipsi niciodată acolo unde este dragoste, ci pe noi ne leagă dragostea. Ea singură este legătura desăvârșirii. (Coloseni 3,14) Noi nu suntem ținuți laolaltă prin garduri, ci suntem atrași unii de alții de către un magnet, a cărui putere nu cedează niciodată. Magnetul este Domnul Isus Hristos, iar puterea magnetului este dragostea Lui, de care nu ne poate despărți nimic. (Romani 8,35) Forța ei uriașă ne este încă puțin cunoscută. Nimic nu are asemănare cu ea și niciun om nu-i poate înțelege deplin: lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea. Aceasta este dragostea cu care azi deja suntem iubiți și vom fi iubiți toată veșnicia. Nu putem discuta cu cineva despre dragoste, dacă el însuși nu iubește. Acela nu ne va înțelege și va pricepe întotdeauna altceva decât am vrut noi să spunem. Este ca și când am vrea să-i explicăm culorile unui orb din naștere. El ar întreba: ‚Cum este albul?’ Noi am răspunde: ‚Ca hârtia de scrisori.’ Atunci el ar pipăi-o și ar zice: ‚Ah, ce netedă și subțire!’ Noi zicem: ‚Alb ca laptele.’ El răspunde: ‚La fel de lichid și răcoritor?’ Noi zicem: ‚Alb ca făina.’ Atunci el va crede că este la fel de moale și fină ca aceasta. Iar dacă noi am spune: ‚Alb ca zăpada’, el va crede că albul este la fel de rece ca zăpada. Cum am putea să-i explicăm unui orb culorile, dacă el nu are nicio idee despre ele? El ne va înțelege întotdeauna greșit. Și atunci, cum vom explica unui om ce este dragostea, dacă el nu iubește?

Oare nu caută toți oamenii dragostea?. Ba da, tocmai! Toți o caută. Dar atunci când căutăm ceva, înseamnă că nu avem acel lucru, altfel nu l-am căuta. Și atunci oamenii zic: ‚dragoste este atunci când ești îngăduitor cu toți, când te lași folosit, când îți dai tot avutul pentru hrana săracilor’. Toate acestea se pot face, da, cineva poate chiar să-și dea trupul să fie ars fără să aibă dragoste, caz în care toate celelalte nu au nicio valoare. (1 Corinteni 13)

Cum orbului îi lipsește imaginația sau ideea de culoare, tot așa lipsește orice înțelegere pentru dragoste tuturor celor care nu au ‚gândul lui Hristos’, cu care putem pricepe lucrurile duhovnicești. »Dragostea este tare ca moartea și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece: de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.» (Cântarea Cântărilor 8,6-7)

ALEGEREA

Am fost aleși de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, **ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste.** (Efeseni 1,4) Oare cititorul poate să-și facă o idee despre ceea ce înseamnă »sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste«? Și chiar dacă n-ar înțelege nimeni, totuși așa este: pentru aceasta am fost **aleși de Dumnezeu** încă înainte de întemeierea lumii. Va veni ziua când vom vedea, că Dumnezeu ajunge cu noi la această minunată țintă. Și tot atunci vom înțelege și ce înseamnă aceste cuvinte.

Dar noi nu trebuie abia în slavă să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste, ci deja aici, pe drumul spre slavă, spre patria veșnică. Acesta a fost și este planul lui Dumnezeu și el trebuie acum să se observe în Adunare, așa cum era la început observat: »Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet.« (Faptele Apostolilor 4,32) **Aceasta este prima dragoste, dragostea după gândurile lui Dumnezeu.**

DRAGOSTEA DINTÂI

Adunarea din Efes trebuie să fi avut cândva parte de prima dragoste, căci altfel nu s-ar fi putut vorbi despre părăsirea ei. Și dacă este așa, trebuie să găsim semnele ei în această adunare. Acest lucru îl denotă deja numele ei: Cea care iubește, cea dorită, iubită, orașul plăcerii. Ea este cea iubită, da pentru care Domnul S-a dat pe Sine Însuși. (Efeseni 5,25) Dacă ea a înțeles acest lucru, trebuie ca și ea să-L iubească, să-L iubească cu fiecare fibră a inimii. Da, ea L-a iubit și de aceea a putut Domnul să-i împărtășească lucruri așa de minunate, cum numai în Epistola către Efeseni sunt de găsit.

Ei i-a putut fi descoperită înalta noastră chemare. Ea a avut simț pentru așa ceva, a iubit. Ei i s-a permis să afle că noi am fost aleși de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, după îndurarea lui veșnică, pentru a fi sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste. Dacă n-ar fi existat dragostea dintâi, ea nici n-ar fi putut s-o înțeleagă. De zece ori este scris cuvântul ‚dragoste’ în această epistolă.

Adunarea din Efes, care a existat, bineînțeles, în această localitate și căreia i se adresează epistola apostolului, este o imagine potrivită pentru întreaga Adunare, despre care deja s-a spus, că la început toți erau o inimă și un suflet. Tot ce se spune despre adunarea din Efes, se poate spune și despre întreaga Adunare.

Nu numai adunarea din Efes a fost aleasă de Dumnezeu înainte de începutul lumii, ca să fie sfântă și fără prihană înaintea Lui, în dragoste, ci întreaga Adunare, toți copiii lui Dumnezeu, din toate timpurile, fără nicio excepție, deci și iubitul cititor, dacă este un copil al lui Dumnezeu. (Roamni 8,14-17; Galateni 3,26) Scopul alegerii noastre este așa de înalt, încât abia dacă-l putem pricepe. De aceea se pare că mulți citesc astfel de citate din Scriptură fără a înțelege nimic, altfel ele ar trebui să facă asupra lor o impresie deosebit de puternică. Aici fiecare cuvânt are o semnificație atât de adâncă, încât trebuie să medităm mult asupra ei ca s-o înțelegem. Cititorul să încerce să pătrundă sensul acestor cuvinte:

**sfinți,
fără prihană,
înaintea Lui,
în dragoste.**

Ce sumedenie de gânduri se îngrămădesc la citirea acestor cuvinte simple! Dar ce minunat va fi atunci când în slavă milioane de mântuiți din toate popoarele, semințiile și limbile, vor fi, într-adevăr, o inimă și un suflet. Așa cum și-a propus Dumnezeu! Va veni ziua și toți ne vom minuna, în legătură cu ceea ce dragostea lui Dumnezeu a putut realiza cu oamenii, care din cauza firii

erau vrednici să fie urâți și se urau între ei. (Tit 3,3) Așa că numai bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, a putut să facă alta nouă. (versetul 4) El ne-a dat tuturor har în Prea Iubitul Lui, în care »avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere.« (Efeseni 1,6-8)

DRAGOSTEA PENTRU TOȚI SFINȚII

»De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este la voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele.« (Efeseni 1,15-16)

Adunării din Efes nu-i era cunoscut numai planul veșnic al lui Dumnezeu, ci el se și adevăra în dragostea lor pentru toți sfinții. Ei iubeau pe toți sfinții și evlavioșii în care Domnul Își găsea plăcerea. (Psalmul 16,3) Aceasta este dragostea dintâi, așa cum a fost găsită la efeseni, dragostea pentru toți sfinții. Ea n-a făcut deosebirea, ci i-a iubit pe toți, fără excepție, așa cum și Dumnezeu îi iubește. Ea i-a cuprins pe toți cei răscumparați cu un preț atât de scump și valoros. Tot așa citim și despre adunarea din Ierusalim, că **toți cei ce crezuseră** erau împreună la un loc și aveau toate de obște. (Faptele Apostolilor 2,44) »**Mulțimea celor ce crezuseră erau toți** o inimă și un suflet și niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau totul de obște.« (Faptele Apostolilor 4,32)

Unde se mai găsește azi această dragoste? Ah, de s-ar putea iubi măcar toți membri unei adunări, ca măcar în unele adunări să fie exprimată această dragoste. Dar fiecare poate să vadă cum stau lucrurile în ,adunarea sa', așa că nu trebuie să scriem aici. Cu câtă ușurință ne scuzăm, că nu toți sfinții sunt demni de a fi iubiți, ca să-i putem iubi și că trebuie să ne dăm toată silința pentru a-i iubi. Uneori ne este de-a dreptul greu să-i iubim. Se pare că așa este și n-o fi fost altfel nici la efeseni și nici la credincioșii de la început. Atunci cum a fost posibil să iubească pe toți sfinții? Domnul Însuși a spus: »Tot ce ați făcut unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, s-a dovedit că Mie Mi le-ați făcut.« (Matei 25,40) Deci cine iubește pe unul dintre cei mai neînsemnați frați ai Săi, acela își exprimă prin aceasta dragostea față de Domnul, iar dintre aceștia fac parte și cei care ,nu sunt demni de a fi iubiți'. Dar cititorul care vorbește despre nevrednicia altora de a fi iubiți, să încerce odată să privească în lumina lui Dumnezeu, propria sa vrednicie de a fi iubit. I-am făcut noi lui Dumnezeu ușoară dorința de a ne iubi și-L mai ajutăm și acum să ne iubească? Vrednicia noastră de a fi iubiți este motivul pentru care ne iubește El? Merită osteneala de a medita asupra acestui lucru.

SFINȚII ȘI STATORNICIA DIN EFES

Este de-a dreptul covârșitor că Dumnezeu ne-a iubit așa cum eram și ne iubește așa cum suntem, adică așa de răi și nevrednici de a fi iubiți. Dacă toți copiii lui Dumnezeu ar fi vrednici de a fi iubiți, n-ar fi greu să-i iubim pe toți. Dar Domnul spune: »Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei.« (Luca 6,32) Ceea ce apostolul le-a pus în fața ochilor, a copleșit inimile sfinților din Efes, astfel că n-au mai putut face nicio deosebire; el le-a scris: »Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos.« (Efeseni 2,4-5) Aceasta a fost prea mare și prea minunat pentru efeseni, astfel că nici n-au putut altfel decât să-i iubească pe toți sfinții.

Ei au fost odinioară morți în greșelile și păcatele lor, în care au umblat odinioară, »după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Între ei eram și noi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și a gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, **ca și ceilalți.**»

Toată măreția acestui citat ne impresionează din cuvintele: **»Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har ați fost mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea lui față de noi, în Hristos Isus.»** (Efeseni 2,1-7)

Nu ne-a iubit Dumnezeu și pe noi ca pe sfinții din Efes, **pe când eram morți în păcatele și greșelile noastre**, pe când eram vrednici de a fi urâți și ne uram între noi, pe când umblam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram copii ai mâniei ca și ceilalți? Oare era vreo deosebire între efeseni și noi, cumva o deosebire în favoarea noastră? Dacă Dumnezeu ne-a iubit – și El ne-a iubit, - mai putem spune: „Pe fratele acesta sau acela nu-l pot iubi”? Oare este el mai rău decât noi? »Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?» (1 Ioan 4,20) (Vă rog, citiți tot capitolul!)

O MARE DEOSEBIRE

Între citatele din Scriptură »Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea« (Ioan 3,16) și »Cum a iubit Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea« (Efeseni 5,25) este o mare deosebire, atât în Persoana care iubește, cât și în obiectul dragostei.

Lumea pe care a iubit-o Dumnezeu sunt, de fapt oamenii, dar lumea nu-L iubește pe Dumnezeu, nu are înțelegere și nicio înclinație pentru marea dragoste a lui Dumnezeu. Ea nu vrea să știe nimic despre planul Lui de îndurare. Ea Îl urăște pe Dumnezeu, atât pe Tatăl, cât și pe Fiul și ne urăște și pe noi. (Ioan 15,25; 17,14;) **»Toată lumea zace în cel rău.»** (1 Ioan 5,19) Toată lumea a ajuns sub judecată. (Romani 3,19) Toată lumea cu pofta ei va trece, dar cine face voia lui Dumnezeu va rămâne în veac. (1 Ioan 2,17) Va veni judecata și nu va putea fi oprită. Ziua deja a fost hotărâtă și Judecătorul la fel. (Faptele Apostolilor 17,31) Dovada pentru aceasta este că Dumnezeu a înviat din morți pe Omul care va judeca pământul.

Noi să nu iubim lumea și nici ce este în ea. (1 Ioan 2,15) Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. (versetul 16) Și noi am făcut odinioară parte din această lume și Dumnezeu această lume a iubit-o atât, încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. (Ioan 3,16) Toți cei ce cred în El nu vor pieri, ci vor avea viața veșnică, ei au trecut de la moarte la viață și nu vor fi judecați. Toți pot și trebuie să vină la Domnul, toți sunt invitați, dar lumea își arată vrăjmășia față de Dumnezeu prin aceea că nu vine și nu vrea să creadă.

Adunarea a fost chemată să iasă afară din lumea aceasta rea, aceasta o demonstrează numele ei ‚eclesia’. Ea este iubita pe care Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos a binecuvântat-o »cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat prin Prea Iubitul Lui.« (Efeseni 1,3-6) Ea este mireasa Mielului, a Fiului lui Dumnezeu, pe care l-a dat-o Tatăl, ca să troneze veșnic la dreapta Lui și să împartă cu El slava Lui. Ea Îi este egală, căci este născută din Dumnezeu, de aceea are natură divină. Tatăl o iubește ca pe Fiul, iar Fiul o iubește ca pe Sine Însuși. El va spune cândva: »Ea este duh din Duhul Meu«; căci noi suntem un singur duh cu El. (1 Corinteni 6,17) El Își va

găsi în ea toată plăcerea, ca Adam în Eva, când a zis: »Este os din oasele mele și carne din carnea mea! De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.« (Geneza 2,24) Nu este un mare privilegiu de a aparține acestei cete?

Toți ceilalți oameni care nu fac parte din Adunare (iudei și neamuri), fac parte din lume, constituie lumea, fără excepție, indiferent de pregătire, putere, bogăție, religie, ungere, consacrare, confirmare și orice altceva de felul acesta, care mai poate fi adăugat. Toate aceste lucruri nu pot transforma niciun om într-un sfânt sau într-un frate. Prin ‚frate’ sau ‚sfânt’ se înțelege numai acela pe care Scriptura îl numește așa, orice ucenic al lui Isus. (Matei 23,8) Orice copil al lui Dumnezeu este un frate. Pe frați trebuie să-i iubim, pe toți sfinții și evlavioșii în care Domnul Și-a găsit plăcerea trebuie să-i iubim, cu o dragoste fierbinte dintr-o inimă curată. (1 Petru 1,22) Pe ei trebuie să-i iubim ca pe Domnul și să ne dăm viața pentru ei. Aceasta bucură pe Domnul.

Dar să nu iubim **lumea și ce este în lume**. (1 Ioan 2,15-16) Noi iubim oamenii, cum și Dumnezeu îi iubește, prin aceea că îi ajutăm în a găsi calea mântuirii și îi rugăm în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Și le facem cu plăcere bine, pentru că noi cunoaștem amărăciunea și nenorocirea lor. Dar crucea de pe Golgota ne-a despărțit pentru totdeauna de ei. Noi suntem răstigniți față de lume și lumea față de noi, prin crucea lui Hristos. (Galateni 6,14)

Lumea ne urăște, pe noi, cei sfinți. Nu ne poate iubi pentru că noi nu suntem din lume. (Ioan 17,14) Acest lucru trebuie să fie cunoscut de toți copiii lui Dumnezeu și să se păzească de a se amesteca în vreun fel cu lumea, căci aceasta ar fi o gravă întinare și o mare pagubă pentru oricine care face acest lucru. Iar prietenia cu lumea aceasta este vrăjmășie față de Dumnezeu. Astfel de prieteni cu lumea Iacov îi numește »suflet prea curvar«. (Iacov 4,4) Dacă o așa-numită ‚comunitate’ este formată în cea mai mare parte din ‚lume’, adică cei mai mulți nu sunt întorși la Dumnezeu, atunci este absolut imposibil să-i numești pe toți (toți membri) ‚sfinți’. Și este imposibil să iubești la fel și pe sfinți și lumea.

Este o mare deosebire între dragostea de oameni, în general, așa cum ne-a arătat-o Dumnezeu, dragostea obișnuită, pentru toți, fără excepție, care-i cuprinde și pe cei mai răi și pe cei mai decăzuți și dragostea creștinească de frați. Prin dragostea de oameni ne putem face cunoscută tuturor oamenilor blândețea (flexibilitatea, bunătatea), chiar și pentru motivul că Domnul este aproape și noi înșine am primit îndurare. Dar aceasta nu este dragostea pe care o avem față de toți sfinții, nu este dragostea de frați, pentru că aceea merge mult mai departe. Această inserare este necesară pentru a recunoaște sfinții pe care îi iubim, pe care îi iubeau efesenii și care la început erau toți o inimă și un suflet. Dar să mai spunem o dată: numai pe ei. Pe toți care au fost aleși de Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii, ca să fie sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste, toți care au fost rânduiți să fie înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcerea voii Sale, spre lauda slavei harului Său. (Efeseni 1,4,5) Și Dumnezeu i-a înviat pe toți împreună cu El, i-a așezat împreună cu El în locurile cerești, în Hristos Isus. Și aceasta numai din pricina dragostei Lui multă cu care i-a iubit, pe când erau încă morți în greșelile lor. De aceea putem să-i iubim pe toți sfinții. Dacă acest adevăr minunat ar fi cunoscut, ar fi mult mai bine.

CUNOAȘTEREA DRAGOSTEI

Cât am cunoscut noi la începutul convertirii noastre din dragostea lui Dumnezeu a fost foarte puțin și totuși a ajuns ca să facă inimile noastre nespuse de fericite. Când este vorba despre tesaloniceni, citim despre faptele lor de credință și despre stăruința în dragoste. (1 Tesaloniceni 3) Dar în 2 Tesaloniceni 1,3 apostolul a putut să scrie cum credința lor crește mereu, iar **dragostea fiecăruia din ei față de ceilalți se mărește tot mai mult**. Așa este cu dragostea, dacă este cea corectă. Ea trebuie să crească și să se întărească. Dar cum se poate ajunge aici?

»Iată de ce, zic, îmi plec genunchii în fața Tatălui Domnului nostru Isus Hristos,« le-a scris apostolul Pavel efesenilor, »ca potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având **rădăcina și temelia pusă în dragoste**, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; **și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință**, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.« (Efeseni 3,14-19)

Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, atunci avem rădăcina și temelia în dragoste și putem înțelege împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și atunci cunoaștem dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință. (Efeseni 3,17-19) Atunci suntem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste. Atunci putem să păstrăm unirea Duhului, în legătura păcii. (Efeseni 4,1-3) Altfel nu avem decât o formă de evlavie; aceasta este o religie, dar fără putere, o coajă fără miez.

Numai atunci când suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, vom putea cunoaște dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință; atunci vom putea umbla demni de chemarea pe care am primit-o, ca și efesenii și ne vom îngădui unii pe alții în dragoste, cu toată smerenia, blândețea și îndelunga răbdare. (Efeseni 4,1-2) Atunci vom iubi pe toți sfinții, așa cum îi iubește Dumnezeu și nu ne vom lăsa amărâți. Atunci ne vom îngădui unii pe alții și ne vom ierta reciproc, **dacă unul are pricină să se plângă de altul**. (Vă rog citiți cu mare atenție textul următor): »Cum v-a iertat Hristos, așa să vă iertați și voi.« (Coloseni 3,13) »Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.« (Efeseni 4,14-16)

Cititorul să observe ce rol joacă dragostea în toate acestea. Fără ea nu putem **ține adevărul**, fără ea nu există **zidire, nici creștere**, fără ea nu avem **nici rădăcină, nici temelie**. Câți nu caută sprijin sau impulsie (rădăcina) și siguranță (temelia) în cu totul alte lucruri decât în dragoste? Dar numai ea poate să-i dea omului din lăuntru hrana și liniștea sufletească. Iar cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el. (1 Ioan 4,16) »Dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire, pentru păcatele noastre.« (1 Ioan 4,10)

»**Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi**.« (1 Ioan 4,19) Altfel ar fi cu neputință să iubim, căci n-am fi avut nicio pricepere pentru așa ceva. Dumnezeu a trebuit să ne arate cum trebuie să iubim. El ne-a dat har în Prea Iubitul, ne-a iertat toate păcatele, El ne-a născut din nou, în marea lui îndurare, la o nădejde vie, prin învierea din morți a lui Isus Hristos, la o moștenire nesticăcioasă, nepieritoare și care nu se poate veșteji și care este păstrată în ceruri pentru noi. (1 Petru 1,1-4) Iar noi putem să fim copii iubiți, urmași ai lui Dumnezeu, **trăind în dragoste**, după cum și Hristos ne-a iubit. (Efeseni 5,1-2)

Aceasta este mai mult decât poate pricepe un om; este de neînțeles; dar noi credem acest lucru, chiar dacă acum nu-l vedem. Noi nu avem cea mai vagă idee, ce binecuvântări minunate a pregătit dragostea lui Dumnezeu pentru noi în slavă. Dar dacă Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, suntem și noi datori să ne iubim unii pe alții. (1 Ioan 4,11) Acest lucru l-au înțeles efesenii și de aceea nici n-au putut face altfel, decât să iubească pe toți sfinții. Înseamnă că fiecare s-a considerat cel mai neînsemnat și atunci n-a fost greu ca în smerenie fiecare să-l socotească pe celălalt mai presus de sine însuși. (Filipeni 2,3) Apostolul le-a fost de folos efesenilor și le-a scris să se îngăduie unii pe alții cu toată smerenia, blândețea și îndelungă răbdare, **în dragoste**. **Acesta este felul dragostei dintâi**. (Efeseni 4,2) Numai așa au putut păstra unirea Duhului, în legătura păcii. (versetul 3)

Astfel de învățături au primit efesenii de la apostolul Pavel și cu siguranță că la început le-au urmat cu statornicie, căci așa reiese din îndemnul: să păstreze unirea Duhului. Putem să păstrăm **numai ce avem**, nu ce nu avem. Altfel, efesenii ar fi fost sfătuiți sau îndemnați să facă o unire a Duhului, ceea ce ar fi însemnat că ea nu exista. Deci ea exista și trebuia păstrată.

Prin aceasta este exprimată dragostea, că frații sau sfinții locuiesc împreună în bună înțelegere. Iar binecuvântarea care a fost promisă pentru acest lucru, nu poate întârzia. (Psalmul 133) Această binecuvântare devine vizibilă printr-o creștere sănătoasă, care este posibilă numai dacă fiecare în parte ține adevărul în dragoste. În aceeași măsură în care crește fiecare mădular, va crește și trupul. Așa se petrec lucrurile în cazul trupului firesc și tot așa se petrec și în trupul lui Hristos. (Efeseni 4,15-16) **Aceasta este autozidire în dragoste.**

Dar au existat și pe atunci deja forțe în acțiune, care se străduiau să-i ,poarte' și pe efeseni încoace și încolo, prin tot felul de învățături greșite, să-i tulbure din liniștea lor prin viclenia omenească, prin șiretenia în mijloacele de amăgire. (Efeseni 4,14) Dar ei urau faptele Nicolaiților. (Apocalipsa 2,6) Aceste fapte le ura și Domnul. Purtătorii acestei învățături probabil că au încercat să le-o impună cu forța, cum, din păcate, au reușit să facă în adunarea din Pergam. Aceștia nu numai că n-au urât învățătura Nicolaiților, că existau și din aceia care **țineau învățătura Nicolaiților**. (Apocalipsa 2,15) Acest lucru era grav. De aceea li s-a arătat efesenilor că există o singură posibilitate de a rămâne la dragostea dintâi și anume, prin aceea de a **ține adevărul în dragoste**. Și să ținem nu putem decât **ceea ce deja avem** și numai prin aceasta putem să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, la Hristos, din care »tot trupul bine încheșat și strâns legat, prin orice dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.«

Putem ține adevărul numai dacă îl împlinim. Să-l împlinim nu înseamnă să-l învățăm pe dinafară sau să-l scriem, să-l subliniem în Biblie sau chiar să predicăm despre el, ci să-l facem, adică să trăim în adevăr. Prin aceasta se exprimă dragostea, căci prin ascultarea de adevăr se curăță sufletele, pentru a avea o dragoste de frați neprefăcută. (1 Petru 1,22) Atunci ne putem iubi cu căldură unii pe alții, din toată inima. Să nu așteptăm până ajung toți la cunoștința adevărului, ci să ne lăsăm noi înșine călăuziți de Duhul Sfânt **în tot adevărul** și să-L urmăm cu bucurie.

Dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. (2 Ioan 6) Astfel se exprimă dragostea față de Dumnezeu și de toți sfinții. Și ce altceva cere Dumnezeu de la noi? Aceasta este o problemă pur personală. Fiecare trebuie să țină adevărul în dragoste, fiecare mădular trebuie să crească, altfel nu poate adunarea să crească. Dacă un picior sau o mână este mai scurt, omul este un invalid.

URMAȘII LUI DUMNEZEU

Noi n-am fi putut găsi niciodată calea și nici n-am fi știut ce este dragostea, dacă n-am fi avut o pildă desăvârșită. De aceea este scris: »Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi , ,ca un prinos și ca o jertfă de bun miros' lui Dumnezeu.« (Efeseni 5,1-2) Dragostea lui Dumnezeu ne este prezentată așa de frumos în prima epistolă a lui Ioan, iar Ioan a ajuns la concluzia: »Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.« (1 Ioan 4,19)

Noi am devenit părtași firii dumnezeiești, prin faptul că Dumnezeu ne-a dăruit acele mari și prețioase făgăduințe. (Dumnezeu este dragoste). (2 Petru 1,4) »Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.« Firea dumnezeiască este dragostea. Cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el. (1 Ioan 4,16) Astfel că putem să iubim pe toți sfinții, cu aceeași dragoste cu care îi iubește Dumnezeu, fără deosebire.

Este totdeauna bine să avem un exemplu bun înaintea noastră. Ce exemplu ne-ar putea fi mai de folos în acest caz, decât Dumnezeu Însuși, respectiv dragostea lui Dumnezeu. Această pildă o

au sfinții din Efes și noi la fel. De aceea cuvântul adresat lor este valabil și pentru noi. »Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii **prea iubiți**. Trăiți în **dragoste**.«

Cine a avut personal parte de dragostea lui Dumnezeu și are zilnic parte, este imposibil ca acela să-i fie greu să iubească. Și cine să fi avut parte de mai multă dragoste decât efesenii? Și noi avem parte de ea și azi, ca și ei, zi de zi, numai să luăm mai mult seama la ea. Trebuie doar, **decât să ne gândim la propria noastră fire, / Să ne scufundăm în marea de iubire.**

Încă un punct este demn de amintit și anume, dragostea care le este prezentată efesenilor în capitolul 5, pentru a-i menține în dragostea dintâi. Aici se spune că bărbații să-și iubească nevestele, așa cum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine însuși pentru ea. Hristos și Biserica, ce contrast! Cum este posibilă dragostea în acest caz? Trebuie să cunoști Adunarea, trebuie să știi ceea ce este ea în sine. Ce săracă, ce nedesăvârșită și ce nerecunoscătoare este ea și ce puțin Îi întoarce ea dragostea! Cu acest lucru vor fi pe deplin de acord toți cei care Îl iubesc cu adevărat pe Domnul, care se străduiesc să trăiască pentru El și să-L proslăvească.

Niciodată n-a existat ceva asemănător, ca minunatele binecuvântări ale Adunării, poziția ei cerească și slava pe care o are în Hristos. Și dacă cineva compară acestea cu starea ei, cel care privește înfățișarea ei vizibilă pe pământ, acela îi lipsește înțelegerea acestor lucruri. Ea, care a fost ridicată dintr-o stare atât de neînsemnată la o înălțime atât de mare, ar trebui să aibă în fața lumii o cu totul altă mărturie. Ea ar trebui să arate popoarelor și mai marilor frumusețea ei, ca împărăteasa Vasti, căci ea, Adunarea, este frumoasă și plăcută la chip. (Eстера 1,11) A făcut ea acest lucru?

Dar nu numai popoarelor și mai marilor să le arate Adunarea frumusețea ei, ci prin ea să cunoască domniile și stăpânirile din locurile cerești, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru. Despre aceasta este vorba în Epistola către Efeseni. (Efeseni 3,10-11) Dar acest lucru ar fi posibil în timpul de acum numai dacă ea n-ar fi părăsit dragostea dintâi. Dar ea a decăzut, și-a părăsit dragostea dintâi, gândul ei s-a stricat și s-a îndepărtat de la simplitatea față de Hristos. (2 Corinteni 11,3) Poziția mai bună a unora nu schimbă nimic din starea ei generală.

Dar va veni ziua când se va vedea minunatul plan al lui Dumnezeu cu Adunarea, atât în cer cât și pe pământ. Când va veni El, va fi proslăvit **în ziua aceea** în sfinții Săi și privit cu uimire de toți cei care vor fi crezut. (2 Tesaloniceni 1,10) Lipsurile oamenilor nu vor putea niciodată să anuleze planul lui Dumnezeu, cum nici necredințioșia noastră nu poate desființa credințioșia lui Dumnezeu. (2 Timotei 2,13)

Hristos va înfățișa Adunarea înaintea Lui, slăvită, fără pată, fără zbârcătură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană (chiar și în dragoste). (Efeseni 5,27) Aceste lucruri nu pot fi schimbate nici de necredințioșia Adunării, oricât de necredințioasă ar părea să fie.

ISRAEL

Binecuvântările făgăduite poporului Israel sunt în legătură cu Deuteronom 28, 1-14. I s-a spus: »Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău.« (versetele 1-2) (Vă rog citiți binecuvântările din versetele următoare!)

Aceste minunate binecuvântări după care tânjește omul firesc, pe care le dorește: bogăție, putere, onoare, vor fi ale lor. Ele ar fi trebuit să motiveze poporul să umble în căile lui Dumnezeu. Dar este ciudat că toate acestea au putut să-i influențeze atât de puțin, încât Domnul n-a putut să ajungă la **inima lor** cu ele. **Ei nu L-au iubit din toată inima**, așa cum Și-a dorit El.

Și dacă binecuvântările n-au reușit să-i miște ca să umble în căile Domnului, am putea crede că blestemele îngrozitoare, cu care au fost amenințați, în celălalt caz, i-ar fi determinat să umble pe calea care trebuie. »Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău și nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe care ți le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine și de care vei avea parte. ... Dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate cuvintele legii acetseia, scrise în cartea aceasta, dacă nu te vei teme de acest Nume slăvit și înfricoșat, adică de Domnul, Dumnezeul tău, Domnul te va lovi în chip minunat, pe tine și sămânța ta.« (Deuteronom 28,15-68)

Oare nu este absolut de neînțeles, că nici binecuvântările și nici blestemele n-au putut determina pe Israel să-L iubească pe Domnul, Dumnezeul lor și să umble în căile Sale?

Dar binecuvântările Adunării întrec cu mult binecuvântările lui Israel. Ele sunt cerești și nepieritoare, sunt veșnice. [Israelii care fac parte din Adunare, prin credința în Domnul Isus, normal că vor fi părtași tuturor binecuvântărilor, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ea. Dar numai rămășița aleasă primește aceste binecuvântări ale lui Hristos, căci ceilalți sunt împietriți. (Romani 11,7)]

Niciodată nu li s-a întâmplat oamenilor ceva asemănător (**întâmplat**, nu făgăduit) ca nouă. Minunatele binecuvântări despre care vorbește Epistola către Efeseni, sunt de neînțeles pentru rațiunea omului. Și câte nu mai sunt scrise în celălalte epistole și cărți! Și tot ce ni s-a întâmplat (nu ce ni s-a făgăduit) este impresionant de mareț, iar autorului îi lipsesc cuvintele ca să descrie mirarea și uimirea provocate de minunata noastră poziție.

Fără nicio condiție, fără strădaniile sau eforturile noastre, numai prin credință am fost ridicați din adâncul adâncului, la înălțimea cea mai înaltă, am fost strămutați din întuneric la lumina minunată și am venit din moarte la viață, prin aceea că ne-au fost iertate toate păcatele. Dar nu numai aceasta, care ar fi trebuit deja să fie motivul bucuriei noastre celei mai înalte, ci noi, care eram departe am fost aduși aproape, suntem oameni din casa lui Dumnezeu, am devenit cetățeni cu sfinții. Dacă am fi avut ceste lucruri ca slujitori sau ca robi, I-am fi putut cânta pe drept:

Mai mare cinste să fiu robul Tău, mi-ai dat,

Decât peste mări și țări să fiu împărat.

Nu spune și psalmistul? »Eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Domnului meu, decât să locuiesc în corturile răutății!« (Psalmul 84,10) Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta!

Și acum vine minunea cea mare: Noi nu suntem slujitori sau robi, ci am devenit fii ai lui Dumnezeu, născuți din El. (Galateni 3,26 și 1 Ioan 3) Noi am devenit părtași firii dumnezeiești. (2 Petru 1,4) Vine ziua - și ea nu este departe, când aceste lucruri vor deveni vizibile. »Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem! Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.« (1 Ioan 3,1-2) Să mai menționăm o dată: în cazul nostru nu este vorba despre făgăduințe pentru un timp viitor, ci noi deja avem totul, suntem deja. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și toate acestea suntem numai și numai prin credința în Domnul Isus Hristos, fără să dăm ceva, fără niciun merit din partea noastră. Este o faptă benevolă din dragoste a harului lui Dumnezeu, care ne-a ridicat la o asemenea înălțime.

Acum urmează iar acel lucru total de neînțeles, enigmatic. Dacă niciun om cumsecade nu poate înțelege atitudinea poporul Israel, tot așa nu găsim cuvinte să ne exprimăm mirarea în legătură cu atitudinea oamenilor față de Dumnezeu și atitudinea Adunării față de Domnul. Cum este posibil ca oamenii să nu ia în seamă asemenea oferte ale lui Dumnezeu, da, chiar să le disprețuiască? Cum a fost posibil ca Adunarea să-și părăsească dragostea dintâi? Ambele epistole către

Timotei, care și ele au fost trimise tot în Efes, căci acolo se găsea Timotei, ne pot lămuri. »Să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit, care dau naștere mai mult la certuri de vorbe, decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credință. Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.« (1 Timotei 1,4-5) Erau oameni care nu știau nici ce spun, nici ce urmăresc, dar voiau să fie învățători ai Legii, dar îi duceau pe ceilalți în rătăcire. (versetul 7) Astfel că apostolul Pavel a trebuit să-i arate că harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult, împreună cu credința și **dragostea** care sunt în Hristos Isus. Și că Isus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși. (versetele 14-15) Un asemenea păcătos a fost și el cândva, da, el a fost primul dintre ei. Lui nu i-a folosit la nimic că era sub Lege; aceasta nu l-a putut ajuta; el a trebuit să fie **mântuit**.

Apoi, Timotei însuși să fie o pildă bună pentru cei credincioși, în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Iar ca om al lui Dumnezeu să caute: neprihănirea, evlavia, credința, **dragostea**, răbdarea, blândețea duhului și să lupte lupta cea bună a credinței. (1 Timotei 6,11-12) El să țină îndreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-a auzit de la apostolul Pavel, cu credința și **dragostea** care sunt în Isus Hristos. (2 Timotei 1,13)

Apostolul îl atenționează pe Timotei că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci unul de putere, de **dragoste** și de chibzuință. (2 Timotei 1,7) Astfel, apostolul însuși a fost o pildă pentru Timotei și pentru toți credincioșii și a putut spune: »Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, **dragostea** mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele.« (2 Timotei 3,10-11) Urmărirea acestor învățături trebuia să-l păzească pe Timotei de părăsirea **dragostei dintâi**. El trebuia să fugă de poftele tinereții, să urmeze neprihănirea, credința, **dragostea**, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. (2 Timotei 2,22)

OBSERVAȚII DE ÎNCHEIERE

Să nu-i vină nimănui ideea că de acum are un motiv să testeze dragostea altora. I-ar părea rău autorului acestor rânduri, căci nu în acest scop au fost scrise. Dar dacă cineva se cercetează singur și își dă seama că în această problemă nu stă foarte bine, că poate îi lipsește ceva, iar apoi găsește calea să se **întoarcă la dragostea dintâi**, atunci scopul acestei teme a fost atins. De aceea să mai subliniem un lucru important: că nimeni să nu se aștepte ca de acum încolo îl vor iubi toți sfinții, ci **că el trebuie să iubească**.

Și pentru această situație avem minunate pilde în Scriptură, care au experimentat toți același lucru și toți pot spune într-un glas, ca apostolul Pavel:

»Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?« (2 Corinteni 12,15)

Aceasta trebuie să fie poziția corectă. Aceasta este dragostea creștină, dragostea lui Dumnezeu, dragostea dintâi.